

[Thoft]

ben i krise eller krig, hvilket bør konstateres som et resultat af denne debat.

Forsvarsministeren siger i sin indledning, at vi ikke kan sige nej til atomvåben, for så får vi forskellige strategiske koncepter i NATO. Men sådanne forskellige strategiske koncepter har vi allerede; det har vi fået konstateret i den uge, der er gået, idet man i Vesttyskland og USA har lavet en aftale om Airland Battle-strategien, som jo ikke – det siger forsvarsministeren i hvert fald – er den strategi, som gælder for det nordiske område.

Jeg er lidt skuffet over, at socialdemokraterne her i dag kan konstatere, at vi ikke skal have atomvåben i Danmark under nogen omstændigheder, og samtidig ikke er i stand til at stemme for den af SF foreslåede dagsorden. Den var ærlig talt ikke særlig stram, men yderst vattet efter min opfattelse.

Fru Mette Madsen var angst for at miste et vigtigt element i krisestyringen. Ja men, fru Mette Madsen, man krisestyre ikke noget som helst med atomvåben. Atomvåben er og forbliver en forbrydelse mod menneskeheden; klarere kan det vist ikke siges.

Efter offentliggørelsen af forstærkningsaftalen, som autoriserer – og det er aftalens udtryk – USA til at benytte en række danske lufthavne i krise og krig, har forsvarsministeren haft travlt med at forsikre folketinget, at autorisere ikke betyder autorisere, og at regeringen skam har forklaret det til NATO-partnerne. Problemet er bare, at når vi spørger, hvor, hvordan og under hvilken form, får vi at vide, at det er klassificeret.

Tillid er godt, men kontrol er bedre! Men folketinget har ikke nogen kontrol med forsvarspolitikken. Det skyldes, at end ikke folketingets forsvarsudvalg er i stand til at hale de væsentligste oplysninger ud af forsvarsministeren. Jeg vil gerne sige til ministeren, at han ikke bør drive forsvarspolitik, som man dyrker champignoner. Champignoner gror som bekendt bedst i mørke og har godt af en spand skidt en gang imellem, men det er ikke den måde, man dyrker forsvarspolitik på.

Hvilken kontrol har så folketinget med forstærkningsaftalerne? Efter min opfattelse har folketinget ingen kontrol – heller ikke kontrol med hensyn til, at de fremmede tropper ikke møder op med netop de våben, som passer dem, og uden at spørge den danske regering, endsiges folketinget. Folketinget vil, hvis nogen af os ellers skulle gå hen og over-

leve, efter krigen få forelagt beslutningen om at tilkalde forstærkningerne efterfølgende, og når forsvarsministeren her i folketinget giver udtryk for en anden procedure, er det ikke udtryk for virkeligheden. Forsvarsministeren vildleder ikke folketinget, for dette folketing ved godt, hvordan virkeligheden er, men han vildleder offentligheden.

Når musen, dvs. Danmark i dette lille billede, og elefanten, USA, samarbejder, vil samarbejdet naturnødvendigt ske på elefantens betingelser. Det vil være den amerikanske præsident, der beslutter, om de amerikanske styrker skal medføre atomvåben eller ej, og sådan som den amerikanske strategi er for tiden, er der ingen, der tror, at de ikke vil medføre atomvåben. Det skulle da lige være særlig naive eksemplarer af den menneskelige race, og sådanne kan jo også findes herinde, det vil jeg ikke afvise.

Jeg synes, det er bekymrende, at regeringen ikke forsøger at lukke nogle af de mange huller, der er i den danske atompolitik. Når vi gang på gang, når amerikanske skibe lander i danske havne, spørger om, hvordan regeringen har sikret sig, at disse skibe ikke medfører atomvåben, siger regeringen: ja men vores allierede kender skam vores standpunkt. Men kan vi nu være sikre på, at vores allierede kender vores standpunkt? Vi kan i hvert fald være sikre på, at vores atompolitik er hullet som en si. Det ved vi fra den byge af spørgsmål og den række af debatter, der har været om forsvarspolitikken i denne sal inden for de sidste 2 år. Vi ved, at officerer fra alle tre værn uddannes i, som det hedder, »Procedure for anmodning om og tildeling af atomvåben og de hermed forbundne sikkerhedsprocedurer«. Vi ved, at officerer fra alle tre værn uddannes i den beslutningsproces, der skal til for at tilkalde atomvåben. Vi ved, at vi har en lang række våbentyper, som kan udrustes med atomvåben, og vi ved, at officererne lærer, hvorledes atomvåben skal bruges for at skabe bestemte typer af skader.

Vi deltager som bekendt i NATOs atomplanlægningsgruppe, og vi har atomvåbenlagre liggende i Slesvig-Holsten, som er så overdimensionerede, at man uvilkårligt kommer på den tanke, at det er, fordi sprænghovederne skal bruges nord for grænsen. Syd for grænsen får man i hvert fald ikke brug for mængder af den størrelse.